

A két megigazulás

D.M.Panton

Ábrahám hite. Isten kiválasztott egy embert, hogy minden megigazulás legkiválóbb példája legyen; és a Szent Szellem kiválasztott egy apostolt, hogy kifejezze a hit általi megigazulást. Mert Ábrahámnak, egy megtért pogány bálványimádónak azt mondta Isten, arcával a Szent Föld felé fordulva, „aki a te ágyékból származik, az lesz a te örökösöd” (1Móz. 15:4). Majd pedig, amikor kivitte, a megszámlálhatatlan sok csillagot szemlélve ismét ezt mondta neki Isten, „Így léssen a te magod”. Ezt olvassuk tovább, „Ábrahám *hitt* az Úrnak” – azaz, ahogyan Pál így írja, „*hitt az Istennek*” (Róma 4:3), „és tulajdonították az [ő hite] ő néki igazságul”. Ábrahám *hitt* Istennek – ez volt minden. Isten homályosan, de valóságosan, évszázadok távlatából bemutatta neki Krisztust – az egy Magot valamint a sok magot (Gal. 3:16) – kérdés vagy kétkedés nélkül elfogadta Isten Szavát, és *ezáltal Isten azonnal elfogadta őt igaz embernek*. Semmilyen hang sem erősítette meg a mennyből; semmilyen érzelmi hullám (amennyire tudjuk), nem sodorta magával a hívő Ábrahámot. Csendesesen, titokzatosan, hirtelen Isten megelevenítette, és Ábrahám a pusztá hite alapján megigazult.

Megigazulás hit által. Most az apostol felteszi a kritikus fontosságú kérdést: „Azt mondjuk, hogy Ábrahámnak a hit tulajdonították igazságul. *Miképpen* tulajdonították tehát? Körülmetélt vagy körülmetéletlen állapotában?” (Róma 4:9-10). Kérdemelte Ábrahám a megigazulását? Vagy „sákramentumok” által szerezte meg? Vagy hosszú engedelmesség és szent élet által nyerte meg, kiegészítve Isten irgalmát? Vagy *egyedül hit által* történt? Annyira lényegbevágó a válasz, hogy mind negatívan, mind pozitívan meg van fogalmazva – „Nem körülmetélt, hanem körülmetéletlen állapotában, hogy atyja” – ősatya, példa – „legyen mindazoknak, akik *hisznek*” (11. vers). A Szent Szellem válasza teljesen egyértelmű. Ábrahám megigazult, mielőtt *egyáltalán bármilyen cselekedettel* előállhatott volna, vagy bármilyen szertartásnak alárendelte volna magát. Tehát minden bizonnyal hit által igazult meg. Mielőtt egyáltalán cselekedett volna Istenért, hitt Istennek. És addig, míg nem hitt, Ábrahám káldeus bálványimádó volt, egy elveszett lélek. Íme, tehát, a tökéletes és változatlan példája annak, *ahogyan* Isten megment: „*atyja mindazoknak, akik hisznek*”.

Ábrahám cselekedetei. Van azonban a hit pajzsának egy hátoldala is. Ábrahám elért egy ragyogóan szent élet végére. Isten elkérte tőle az utolsó nagy lemondását is, és ő átadta neki. Most az idős pátriárkának, aki újra és újra meg lett próbálva, egy második megigazulás adatik. Abban a pillanatban, amikor Izsákot feláldozta (szándék tekintetében), az Úr Angyala azt mondta neki, „*Mivelhog* e dolgot *cselekedéd*” – tehát *cselekedetről* van szó – „és nem kedvezél a te fiadnak, megáldván megáldalak tégedet” (1Móz. 22:16). Ez itt nem csendes, titokzatos, belső megújulás volt, hanem megkoronázás, Istennek nyílt és ünnepélyes elismerése a jutalomra. Pál az Újszövetségi párhuzam. „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam” – mind cselekedetek. „Végezetre eltétetett nékem” – különleges kijelentést kapott Pál, mint Ábrahám, élete végén – „az igazság koronája” – a korona, amely az igazságosságból következik – „melyet megáld nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró” – a második megigazulás jutalmát (2Tim. 4:7-8). Attól a pillanattól fogva Pál bizonyosan tudta azt, ami felől addig bizonytalan volt (1Kor. 9:27; Fil. 3:11-14).

Megigazulás cselekedetek által. A Szent Szellem tehát kiválasztott egy második apostolt, akin keresztül meglepő hangsúllyal kijelentette a második megigazulást. „Avagy Ábrahám, a mi atyánk, nem *cselekedetekből igazított* – é meg, *felvívén Izsákot*, az ő fiát az oltárra? A hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a *cselekedetekből* lett teljessé a hit. Látjátok tehát, hogy *cselekedetekből igazul meg az ember*, és nem csupán hitből” (Jak. 2:21,22,24). Az, hogy Ábrahám második megigazulása Isten, nem pedig emberek előtti megigazulás volt, világos, mert – Izsákon kívül – csak Isten volt jelen, amikor ekképpen megigazult (1Móz. 22:16). Jakab nem a hit előtti cselekedetekről, azaz a törvény cselekedeteiről beszél, mert „a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett *teljessé a hit*”. A hit már ott volt. A megigazulás tehát, amelyről Jakab beszél, nem az örök életre szóló megigazulás. *A Szentírás egyértelműen tagadja, hogy a hit előtti cselekedetek valaha is megigazíthatnak*: „a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg Őelőtte” (Róma 3:20). Viszont a hit *utáni* cselekedetek, amelyeket hitben teszünk, a 'hit

cselekedetei' (2Tesz. 1:11) a *jutalomra* igazítanak meg. „Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül” (1Kor. 3:14-15) – mivel az életre már megigazult. „Mert semmit sem tudok magamra, de nem ebben vagyok megigazulva” – a második megigazulással: még az újjászületett apostol tiszta lelkiismerete sem tudja arról biztosítani; semmi sem tudja (külön kijelentésen kívül), hanem az Ítélszéken (Béma) ülő Bíró – „aki ugyanis engem megítél, az Úr az. Azért idő előtt semmit se ítéljetek” (1Kor. 4:4). Ezért a Szellem int bennünket – „Úgy szóljatok, és úgy cselekedjete, mint akiket *a szabadság törvénye fog megítélni*” (Jak. 2:12) – a törvény, de nem a Mózesé, hanem a Krisztusé.

Isten elhívta Ábrahámot, és ő hitt; Isten megpróbálta Ábrahámot, és ő kitarzott: *a két megigazulás ekkor lett teljessé*. Mert Pál hit általi megigazulása újjászületésekor történt meg; Jakab cselekedetéből való megigazulása az engedelmisség utolsó cselekedetével lett bevégezve. Minkét megigazulást minden emberi lélektől megkövetelik. Először, megigazulás vér által, aztán megigazulás engedelmisség által; először megigazulás az életre, aztán megigazulás a jutalomra; először Izrael megmenekülése Egyiptomból, aztán Józsué és Kaleb megmenekülése a pusztából. Az első megigazulás Másnak az engedelmissége által átruházott megigazulás; a másik egy olyan megigazulás, amely egy cselekvő igazságosságon alapszik, saját engedelmisségünk által. Mert boldog „ember az, akinek Isten igazságot tulajdonít *cselekedetek nélkül*” (Róma 4:6): továbbá boldog „ember az, aki a kísértésben [próbatételben] kitar; mert *minekutána megpróbáltatott*, elveszi az *életnek koronáját*” (Jak. 1:12).

forrás: <http://roel.velemaweb.nl/panton/files/Vanguard%20Reprints.pdf>

[...] a győzelem is kétféle. „Bízzatok: *én legyőztem a világot*” (Ján. 16:33). A „világ” a kísértéseknek, a bűnre való csábításnak, az istentelen szokásoknak és szentségtelen életvitelnek mindaz a halmaza, amely jelenlegi környezetünket alkotja. Az Úr Jézus legyőzte azáltal, hogy kitaróan, szüntelenül és teljesen ellenállt a nyomásának. A szó nagyon kifejező: „győztes”. Jelentése magában hordozza a nyomást, ellenállást, harcot, győzelmet a fölött, ami le akar verni és le akar igazni; folytonos erőfeszítés az győzelem eléréséig. Sohasem vétkezni, a heves és szakadatlan kísértések ellenére, ilyen az abszolút győztes; és az Egyetlen egy, aki valaha is így győzött – Jézus a Krisztus. Urunknak ez a győzelme minden szentjeinek a győzelme: „Isten, aki a diadalmat *adja* nekünk a mi *Urunk Jézus Krisztus által*” (1Kor. 15:57); mert „az a győzedelem, amely legyőzte a világot, *a mi hitünk*” (1Ján. 5:4). Nem le fogja győzni, hanem már legyőzte (R.V.); nem 'Krisztus', hanem 'mi': mert *a hit Krisztus győzelmét az enyémmé teszi*. Győztem Krisztusban, mert Ő és én egy vagyunk. „A küzdelem és szenvedés, amiben most részünk van, nem az igazi csata, hanem csak a győzelem megünneplése” (Luther). A hit első pillanatától fogva a győzelem minden tanítvány számára biztosított tény. „Mindaz, ami az Istentől született” – az újonnan születettek sokasága – „*legyőzi a világot*; és az a győzedelem, amely legyőzte a világot, *a mi hitünk*”.

Viszont van egy második győzelem is. *Urunk hétszer szólítja fel Gyülekezeteinek minden tagját, hogy győztes legyen*. „Azért vall kudarcot oly sok hívő”, mondja Mr. Moody, „mert egyszerűen alábecsülik az ellenség erejét.” Ezzel elérkeztünk Isten kettős igazságához. A világhoz viszonyítva, minden hívő győztes; egymáshoz viszonyítva, egyesek győztesek, mások nem. Mert az első győzelem az egyszerű hit által a miénk, ellenben a második győzelem tántoríthatatlan engedelmisség által a miénk. A második győzelem már nem egy azonnali cselekedet, vagy egy pillanat győzelme, vagy egy szent érzület magával ragadása; hanem a jó cselekvésének *szokássá* vált gyakorlata – mély lélegzetvétel, megfeszített bicepszek, a tántoríthatatlan, megingathatatlan futó vasizmai. Ez nem egy győzelmes csata, hanem egy győzedelmes hadjárat. „Aki *győz*, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, *amint én is győztem*” – mert a két győzelem ugyanolyan fajta, bár nem ugyanolyan mértékű – „és ültem az én Atyámmal az Ő királyiszékében” (Jel. 3:21). **Kaleb kiáltása hadd visszhangozzék Krisztus Gyülekezeteiben: „Bizonyosan győzni tudunk”** (4Móz. 13:30, angoltól).

forrás: **D.M.Panton: The Judgement Seat of Christ, 1984.**

Conley & Schoettle Publishing Co., INC. Florida